

## Arrest

nr. 201 069 van 14 maart 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS  
Louizalaan 523  
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 19 juli 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Eveneens op 19 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar. Deze beslissing, die op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...]”

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

*De beslissing tot verwijdering van 19/07/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)*

**REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:*

*☒ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

*☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

*Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres*

*Betrokkene heeft asielaanvragen ingediend. Op 07/04/2011 oordeelde de CGVS dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermings-status. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Guinee geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.*

*Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.*

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:*

*Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."*

*Dit is de bestreden beslissing.*

## **2. Onderzoek van het beroep**

2.1. Verzoeker voert in wat kan worden beschouwd als een enig middel, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*"Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:*

*[...]*

*En verantwoordt de periode van het verbod als volgt:*

*[...]*

*Door de uitvoering van de bestaande terugkeerbeslissingen zullen deze uitdoven waardoor zij geen dragend motief zijn minstens kunnen blijven van de bestreden beslissing.*

*In casu heeft verzoekende partij destijds België verlaten waardoor zij zich in Zwitserland bevond zoals blijkt uit stuk nr. 3 van verzoekende partij.*

*Door uitvoering te geven aan de "vroegere beslissing tot verwijdering" doofde deze uit waardoor zij niet meer tegen verzoekende partij kan worden ingeroepen.*

*De niet-onmiddellijke opvolging van een voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten is op zich geen voldoende reden om de duur van drie jaar voor het inreisverbod te verantwoorden (R.v.V. van 19 februari 2014, nr. 119.120) en is daarom in casu een "vroegere beslissing tot verwijdering die werd uitgevoerd nog minder een voldoende reden om geen enkele termijn van vertrek toe te staan temeer omdat verwerende partij in de zin van artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 rekening had moeten houden de specifieke omstandigheden van elk geval (R.v.V. van 20 januari 2014, nr. 117.188; R.v.V. van 19 februari 2014, nr. 119.120) dat wil zeggen in casu met het feit dat er reeds*

zes jaren verliepen sedert de weigering van de internationale bescherming door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waardoor zij ertoe was gehouden om zorgvuldigheidshalve te onderzoeken of er zich in die periode van zes jaar geen gewijzigde omstandigheden hadden voorgedaan die haar beslissing kennelijk anders zou gemaakt hebben wat zij niet deed en daarmee onzorgvuldig handelde.

Bovendien is de aanwezigheid van verzoekende partij op het –Belgisch grondgebied het rechtstreeks gevolg van haar akkoord met Zwitserland waardoor een “laissez-passer” kon worden afgeleverd en verzoekende partij naar België werd teruggebracht. Deze terugbrenging was niet zijn keuze en niet zijn wens.

Verwerende partij heeft hiermee zelf de onwettigheden die verzoekende partij ten laste worden gelegd in de hand gewerkt. Deze kunnen daarom niet aan verzoekende partij worden aangewreven noch als draagkrachtige motieven worden ingeroepen.

Verwerende partij toont niet aan en kan niet aantonen dat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de publieke gezondheid.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen daarom rekening houdende met het voorgaande niet als draagkrachtig weerhouden worden minstens zijn zij door de verklaringen en het recht op verblijf zoals hoger aangetoond achterhaald.

Een inreisverbod voor een periode van 2 jaar is daarmee wettelijk ongeldig minstens disproportioneel terwijl verwerende partij ertoe gehouden is haar beslissingen ten alle tijde proportioneel te nemen.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

[...]

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.4. Verzoeker is van oordeel dat hem niet kan worden tegenworpen dat hij geen uitvoering heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij destijds België verlaten heeft en zich in Zwitserland bevond.

2.5. In het bestreden inreisverbod wordt erop gewezen dat de beslissing tot verwijdering van 19 juli 2017 gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (motief 1) en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (motief 2). Het houdt in dat – zoals terecht wordt opgeworpen in de nota – zelfs indien de kritiek van verzoeker over motief 2 terecht zou zijn, motief 1 nog steeds overeind blijft, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker laat dit motief totaal onbesproken zodat het overeind blijft. Het volstaat om het inreisverbod te schragen. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Er wordt niet aangetoond dat de bestreden beslissing geen draagkrachtige motivering bevat. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.6. Waar verzoeker vervolgens inhoudelijke kritiek levert op de motivering inzake de duur van het inreisverbod, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

2.7. De duur van het inreisverbod werd bepaald op 2 jaar. Als reden wordt hiervoor opgegeven: *“Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”*

2.8. Waar verzoeker dus in zijn verzoekschrift oppert: *“De niet-onmiddellijke opvolging van een voorafgaand bevel om het grondgebied te verlaten is op zich geen voldoende reden om de duur van drie jaar voor het inreisverbod te verantwoorden [...] en is daarom in casu een “vroegere beslissing tot verwijdering die werd uitgevoerd nog minder een voldoende reden om geen enkele termijn van vertrek toe te staan [...]”, mist zijn betoog feitelijke grondslag.*

2.9. Voorts is verzoeker van oordeel dat de verwerende partij rekening had dienen te houden met specifieke omstandigheden, doch verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij had rekening dienen te houden *“met het feit dat er reeds zes jaren verliepen sedert de weigering van de internationale bescherming door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*. De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe deze omstandigheid de duurtijd van het inreisverbod had kunnen beïnvloeden. Verder volstaat het niet te poneren dat de verwerende partij *“ertoe was gehouden om zorgvuldigheidshalve te onderzoeken of er zich in die periode van zes jaar geen gewijzigde omstandigheden hadden voorgedaan die haar beslissing kennelijk anders zou gemaakt hebben wat zij niet deed en daarmee onzorgvuldig handelde”*. Het komt verzoeker toe duidelijk te maken welke precieze omstandigheden zijn geval kenmerken waarmee de verwerende partij volgens hem had dienen rekening te houden bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

2.10. Verzoeker betoogt verder dat de terugbrenging van Zwitserland naar België niet zijn keuze of wens was en dat de verwerende partij *“hiermee zelf de onwettigheden die verzoekende partij ten laste worden gelegd in de hand [heeft] gewerkt. Deze kunnen daarom niet aan verzoekende partij worden aange-wreven noch als draagkrachtige motieven worden ingeroepen”*. De Raad ziet echter niet in welk motief van de bestreden beslissing verzoeker viseert met deze kritiek. De Raad leest nergens in de bestreden beslissing dat het verzoeker aangewreven wordt dat hij op het Belgisch grondgebied verblijft na een terugkeer uit Zwitserland. De stukken die in dit verband worden gevoegd bij het verzoekschrift zijn dan ook niet relevant.

2.11. Verzoeker is voorts van oordeel *“Verwerende partij toont niet aan en kan niet aantonen dat verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de publieke gezondheid.”* Eens te meer dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist,

aangezien nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoeker wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde, de nationale veiligheid of de publieke gezondheid.

2.12. Verzoeker is ervan overtuigd dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugt en dat ze disproportioneel van aard is, maar dit kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA